

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

**ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ**

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ γραφεῖον
τῆς ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῆ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ.

Ἐν τῆ Ἐξωτερικῇ δὲ παρ' ἅπασιν
τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α'. ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ προπληρωτέα
Διὰ τὸ ἐσωτερικόν..... Δρ. 5
Διὰ τὸ ἐξωτερικόν φρ. χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὅδος Μουσῶν καὶ Βουλῆς

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς 8 ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία Καλλιερρὴ Παρρέν.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῶν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Ἄνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτὰ—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματὸσημον 50 λεπτ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ γυνὴ εἶναι ἴση τῷ ἀνδρὶ; (ὑπὸ κ. Ἰουλιέττης Ἀδάμ).—Μία ἐρώτησις (ὑπὸ Α. Μ.).—Ἀπάντησις.—Ἑλληνικὰ χειροτεχνήματα (ὑπὸ κ. Εἰρήνης Λαχανᾶ.—Ἡ ἀνοιξις (ποίημα ὑπὸ κ. Εὐρυδίας Κ. Σπηλιοπούλου).—Γυμνὸς ἤμην καὶ περιβάλετέ με' (λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐπὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ τῶν ἀπόρων μαθητριῶν ὑπὸ κ. Ι. Μοσχάκη).—Ἡ ἐγγονὴ τοῦ Φαλαγγίτου (ὑπὸ κ. Μαρίας Βελλῆ).—Ὅπου οἱ τυφλοὶ βλέπουσιν (ὑπὸ κ. Καρτερίας Στεργίου).—Ποικίλα ἐξωτερικά.—Ἀλληλογραφία.—Συμβουλὴ.—Συνταγὴ—Ἐπιφυλλίς.

Ἡ ΓΥΝΗ

Εἶναι ἴση τῷ ἀνδρὶ;

Ἐρυθρίᾳ τις ἀληθῶς προβάλλων τοιαύτην ἐρώτησιν εἶναι οὐ μόνον ὀρθριστικὴ, ἀλλὰ καὶ μωρὰ.

Ἐνώπιον τῆς φύσεως πάντα τὰ ὄντα τοῦ αὐτοῦ εἶδους εἶναι ἴσα, διότι οἱ νόμοι τοῦ εἶδους εἶναι διὰ πάντα οἱ αὐτοί. Ἐνώπιον τῆς κοινωνίας πάντα τὰ ἐξ ὧν συνίσταται ἄτομα εἶναι ἴσα, διότι αὕτη αὕτη ἡ κοινωνία οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀπαύγασμα τῶν σχέσεων αὐτῶν ἐνωπιουμένων διὰ κοινῶν ἀμφοτέροις νόμων.

Ἐὰν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχωσιν ἀνισότητες, τοῦτο συμβαίνει διότι αὕτη ἡ κοινωνία δὲν ἐξικνεῖται μέχρις αὐτῶν καθ' ἅπασα; τὰς ἑαυτῶν σχέσεις.

Ὅπου δῆποτε ὑπάρχει κοινωνία, ὑπάρχει νόμος· καὶ ὅπου δῆποτε ὑπάρχει νόμος, ὑπάρχει ἀρμονία σχέσεων, ἥτοι ἰσότης.

Ἡ γυνὴ ἢ χορηγοῦσα τῇ κοινωνίᾳ στοιχεῖα κοινωνικὰ οὐχὶ ἤττονα τῶν ὄσων ὁ ἀνὴρ χορηγεῖ αὐτῇ, ὁ καὶ νόμος ὁ προκύπτων ἐκ τῶν ἀμοιβαίων αὐτῶν σχέσεων, σχηματίζει τὴν ἐνότητα, συναθροίζων τὰ στοιχεῖα ταῦτα ἐν γενικῇ περιλήψει. Ὡς πρὸς

τὴν διαφορὰν τῶν λειτουργιῶν, αὕτη συντελεῖ εἰς τὴν ἀρμονίαν καὶ καταλήγει, διὰ τοῦ κοινοῦ νόμου, εἰς ἐξίσωσιν δυνάμεων, ἣν δὲν πρέπει νὰ συγχέη τις μετὰ τὴν ἰσορροπίαν, ὅπως δὲν πρέπει νὰ συγχέη τὴν ἰσότητά μετὰ τὸ ὁμοιομόρφον.

Ἡ ἰσορροπία ἀνήκει εἰς τὸν νόμον, οὐδέποτε εἰς τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐὰν ὑπῆρχεν ἰσορροπία ἐντελής μεταξὺ δύο φαινομένων, δὲν ἤθελεν ὑπάρχει παράθεσις, ἀλλ' οὔτε κρίσις! Ἐὰν, μεταξὺ δύο συγκριτικῶν δυνάμεων, δὲν ὑπῆρχε πλείων κινήσις, ἐπίσης ἐὰν ὑπῆρχεν ἐντελής ἰσότης ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ὁμοιομόρφου ἢ τῆς ἀφομοιώσεως δύο ὄντων, δὲν ἤθελεν ὑπάρχει πλέον ἐνέργεια, ἀλλ' οὔτε ζωὴ. Ἡ ἰσορροπία ἀνάγεται εἰς ἀφρημένην δύναμιν, εἰς μαθηματικούς νόμους. Ἡ ἰσότης ἐπίσης εἶναι τὸ κυρίως ἰδιάζον τῷ νόμῳ. Ὑπάρχει δὲ ἰσότης διότι ὁ νόμος εἶναι προῖο σχέσεων καὶ αἱ σχέσεις ὑπόκεινται εἰς τοὺς νόμους. Ἀπαιρέσατε τὴν κοινωνίαν, δὲν ὑπάρχουσι πλέον κοινοὶ νόμοι, κατὰ συνέπειαν οὔτε ἰσότης μεταξὺ ἀνθρώπων, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσιν ἐπίσης καὶ ἀληθεῖς σχέσεις. Ἐντεῦθεν διωγμοί, σφαγαί, ἀνθρωποθυσίαι, ἀνθρωποφαγαίαι.

Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι οἱ ὀρθισμοὶ εἰρήνη, κοινωνία, ἰσότης, εἶναι σφιγκτῶς συνδεδεμένοι, ὑπάγονται εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, ἥς ἢ ἀντινομικὴ εἶναι πόλεμος, ἀγριότης, ἀνισότης.

Ἐν περιλήψει ὅθεν εἶπεῖν: ἡ γυνὴ εἶναι ἴση τῷ ἀνδρὶ ἀπέναντι τῆς φύσεως, διότι ἀνήκει εἰς τὸ αὐτὸ εἶδος, καὶ ὁ νόμος εἶναι εἰς δι' ὅλα τὰ ὄντα τοῦ αὐτοῦ εἶδους.

Ἡ γυνὴ εἶναι ἴση τῷ ἀνδρὶ ἀπέναντι τῆς κοινωνίας, διότι ὁ κοινωνικὸς νόμος εἶναι εἰς δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς κοινότητος, καὶ ἐπιβάλλει ἀμοιβαίότητα δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων πρὸς δὲ καὶ ἐξίσωσιν ἐν τῇ δράσει.

ΜΙΑ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Κυρία Διευθύντρια

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 58 ἀξιολόγῳ φύλλῳ ἡμῶν ἐπραγμα-
τεύθητε μετὰ πολλῆς λεπτότητος, χάριτος καὶ πειστικῆς
δεινότητος ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «*Διατὶ ἐνῶ μὲ ἀγαπᾷ
δὲν μὲ θυμφεύεται*». Ἐν αὐτῷ δικαιολογοῦσά πως τὴν πρὸς
τὴν ἀγαμίαν ἀποστροφὴν ἀνδρὸς ἀληθῶς ἐρώτων διατεινε-
σθε ὅτι τοῦτο συμβαίνει ἐκ τῆς ἐσφαλμένης ἀρχῆς ὅτι ὁ
γάμος εἶναι ὁ τάφος τοῦ ἔρωτος.

Ἀναγόμενος, Κυρία Διευθύντρια, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν
ἀνδρῶν τούτων ἐπεθύμουν νὰ μάθω, ἂν δύνασθε δι' ἐπιχει-
ρημάτων σαφῶν καὶ ὀρισμένων νὰ μοὶ ἀποδείξητε τὸ ἀβά-
σιμον τῆς ἐσφαλμένης ταύτης ἀρχῆς μου. Πρόθυμος
Α. Μ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Πλὴν τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς πλείστα ὅσας ἐλάβομεν, ἐν
αἷς ἕκαστος τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἡμῶν καὶ ἰδίαν διατυ-
ποῖ γνώμη. Περιοριζόμεθα ἀποκλειστικῶς εἰς ἀπάντησιν τῆς
ἐν τῇ ἀνω ἐπιστολῇ προβαλλομένης ἐρωτήσεως. Ἐὰν δηλ. ὁ
γάμος εἶναι ἢ οὐ ὁ τάφος τοῦ ἔρωτος.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν φαίνεται ἡμῖν τόσον ἀβάσιμος
ὅσον καὶ παράλογος. Ὁ ἔρως δὲν θάπτεται ἐν τῷ γάμῳ.
Τοῦτο εἶναι παραλήρημα ἐξηρησιωμένης φαντασίας, εἶναι δι-
καιολογήσεις τῶν ἀποστρεφόμενων τὸν γάμον καὶ τῶν ἀμει-
λίτων πολεμίων αὐτοῦ.

Ὁ ἔρως ὡς πᾶν αἰσθημα, πάθος ἢ ὅπως δῆποτε ἄλλως
θελήσῃ τις νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτόν, ὑπόκειται εἰς τοὺς αὐ-
τοὺς ἀναλλοιώτους καὶ ἀμετατρέπτους νόμους τῆς φύσεως.
Παρακμάζει καὶ αὐτὸς καὶ δύει, ὡς παρακμάζει καὶ δύει ὁ
ἄνθρωπος, τὸ τελειότερον τῆς φύσεως ἀριστούργημα, ὡς περὶ
τὴν ἐσπέραν ἐξασθενεῖ καὶ δύει ὁ ἥλιος ὁ πανίσχυρος οὐ-
τος τῶσαν κόσμων κυρίαρχος, ὡς ἡ Σελήνη, οἱ ἀστέρες, αἱ
ᾠραι τοῦ ἔτους, τὸ κάλλος, ἡ δημοτικότης καὶ αὐτὴ ἡ δό-
ξα! Ναι καὶ ἡ δοξα ἥτις ὄφειλε νὰ ἦ ἀγήρω, ἥτις ὄφειλε
νὰ ἀναρριπίξῃ ὡς φλόξ ἱερά τὴν ἀμβλύωπα τῶν μεταγενε-
στέρων ψυχῆν, ἀπανθρακούται σχεδὸν καὶ αὕτη, ἐξουδετε-
ροῦται καὶ ληθμονεῖται.

Εἰς τοὺς ἀναλλοιώτους λοιπὸν τῆς φύσεως τούτους νόμους
ὑποκείμενος καὶ ὁ ἔρως δύει, τόσῳ μᾶλλον ἀποτομώτερον καὶ
ταχύτερον, ὅσον ὑπῆρξε διάπυρος, θερμὸς, ζωογόνος. Καίτοι
ἀστὴρ τῆς ψυχῆς, ἀπανθρακούται οὐχ' ἥττον ὡς καὶ οἱ λαμ-
πρότεροι καὶ διαπυρότεροι τοῦ οὐρανοῦ θόλου ἀστέρες. Δύων
ὁ ἔρως ἐν τῇ ἀγαμίᾳ καταλίπει ὀπισθεν αὐτοῦ καρδίαν πε-
ρικαλῆ καὶ αἰώνως τριχομένην. Διότι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συμβαί-
νει νὰ λησμονῇ ὁ εἰς τῶν ἐρώτων, ὅταν ὁ ἕτερος ἐθυμεῖται.
Νὰ κόπτῃ ὁ εἰς τοὺς εὐθραύστους κρίκους τῆς χρυσοῦς ταύ-
της ἀλύσου, ἐνῶ ὁ ἕτερος προσπαθεῖ καὶ ἐλπίζει νὰ συνδέσῃ
καὶ συναρμολογήσῃ τούτους. Τὸ μοιραῖον τέλος ἐπέρχεται. Οἱ
δεσμοὶ παραλύουσι, καὶ ὁ ἔρως δύει καταλείπων ὀπισθεν αὐ-
τοῦ τὸ πρῶτον ὀλίγα δάκρυα καὶ πολλὴν ἀπογοήτευσιν, μετὰ
ταῦτα πικρὰς ἀναμνήσεις, καὶ τέλος *τέφρα*, *μηδὲς*.

Ἄλλ' ὁ ἐν τῷ γάμῳ ἔρως μεταβάλλεται ἐν τῇ δύσει αὐ-

τοῦ εἰς ἠθικὸν σύνδεσμον δύο ψυχῶν συμπαθῶς ἀλλήλαις
δικαιωμένων, καὶ διὰ τῆς ἀμοιβαίως ἐκτιμήσεως, τοῦ σεθα-
σμοῦ καὶ τῆς ἀφοσιώσεως ἰσοβίως συνδεομένων. Μεταβάλλε-
ται εἰς ἠθικὸν στήριγμα, ἐφ' οὗ ὁ ὑπὸ τῶν παθῶν καὶ πι-
κρῶν τοῦ βίου περιπετειῶν κατασυντριβόμενος ἄνθρωπος στη-
ρίζει τὰ κλονούμενα καὶ τρέμοντα αὐτοῦ βήματα. Εἶναι
ἄσκις γλοερά. Εἶναι πηγὴ δροσερὰ εἰς τὰ διαυγῆ νά-
ματα τῆς ὁποίας τὸ καταπεποννημένον ἐκ τοῦ δρόμου τοῦ
βίου ζεῦγος δροσίζει τὰ μαραμμένα αὐτοῦ χεῖλη. Ἡ ὑπαρ-
ξις, ἡ εὐτυχία, τὰ συμφέροντα, τὸ παρὸν, τὸ μέλλον, εἶναι
κοινὰ ἀμφοτέροις.

Ἐκαστος κατ' ἰδίαν ἀγωνίζεται τὸν εὐγενῆ καὶ ἱερὸν ὑ-
πὲρ τῆς εὐτυχίας τοῦ ἄλλου ἀγῶνα. Ἡνωμένοι δὲ ἀντιμετω-
πιζοῦσι μετὰ θάρρους καὶ καρτερίας πάντα κίνδυνον, πᾶσαν
συμφορὰν καὶ τὴν οἰκτροτέραν ἐπιπτωχίαν, ἥτις τόσον συν-
εχῶς διασπᾷ τὸν σύνδεσμον τῶν εὐγενεστάτων καὶ ἱερωτά-
των αἰσθημάτων. Ἡνωμένοι ἀντιμετωπιζοῦσι καὶ τὴν *ἀνταρ*
ἐπι τὴν ἀμειλίκτον ταύτην καὶ ἐπιφοδὸν ἐχθρὰν ἔρωτος ἠτύ-
χου, εἰλικρινοῦς καὶ ἀμοιβαίου.

Δὲν θάπτεται ἄρα ἐν τῷ γάμῳ ὁ ἔρως οὗτος, ἀλλὰ τρο-
ποποιούμενος ὑφίσταται αἰώνιος καὶ ἰσόβιος τῷ ἀνθρώπῳ.
Ἐπέρτερος δὲ καὶ αὐτῶν τῶν φυσικῶν νόμων ἀναδεικνύμε-
νος γεννᾶται ἐν τῇ νεαρᾷ καὶ ἀκμαίᾳ ἡλικίᾳ, ζῆ ἐν τῇ ὠ-
ρίμῳ καὶ συντροφεύει τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ αἰωνίᾳ αὐτοῦ
κατοικίᾳ.

Δὲν φέρει βεβαίως ὁ ἐν τῷ γάμῳ ἔρως τὰς λευκὰς πτέρυ-
γας, τὴν πλουσίαν φαρέτραν, τὰ δόρατα καὶ βέλη τοῦ μικροῦ
οἴου τῆς θεᾶς τοῦ κάλλους. Ἐκάστη ἡλικία ἔχει ἀναλόγους
ἀξιώσεις καὶ χάριτας, ὡς πᾶς ὑπάλληλος τὴν ἰδίαν ἀρμοδι-
ότητα. Ἐπάλληλος καὶ οὗτος, πολλάκις δὲ καὶ κυρίαρχος
τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, παύει ὦν μετὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ συμ-
βίωσιν, πάθος παράφορον, ἢ ἐξαψὶς παροδική, ἐξ ἧς ὁ νεανίας
ὀρμώμενος καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν του προφανῶς δύναται νὰ
διακινδυνεύσῃ, ἵνα μουσῶνιδά ἐπὶ τοῦ κρηνοῦ ὑπὲρ τῆς ἀ-
γαπωμένης γυναικὸς δρέψῃ. Οὐχί, ὁ ἔρως τῶν συζύγων συνί-
σταται εἰς τὴν ἀγάπην τῆς οἰκογενείας, τῆς τιμῆς, τῆς ἠ-
θικῆς.

Ἐν τῷ μέσῳ ὄθεν τῶν μυρίων ἀπογοητεύσεων, τῶν κατὰ
συνθήκην γάμων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὠχρῶν ρόδων τῶν ὀπισθο-
βούλων συνοικεσιῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν σωματικῶν ἐμπορι-
σμῶν, ὑψοῦται νικητῆς καὶ τροπαιοῦχος ἐπὶ τοῦ περικαλ-
λοῦς θρόνου τῆς αὐταπαρνήσεως, τοῦ σεθασμοῦ, καὶ τῆς ἀφο-
σιώσεως ὁ ἐξ ἔρωτος γάμος, ἀμαυρῶν διὰ τῆς θεσπετίας αὐ-
τοῦ ἀγῆλης πᾶν πάθος καὶ πᾶσαν ἰδιοτέλειαν, καὶ πατάσ-
σων διὰ τοῦ μαγικοῦ αὐτοῦ καὶ κυρίαρχου σκήπτρου τὴν
ἐλευθερίαν τῶν ἠθῶν, τὴν ἐρρυτιδωμένην ταύτην, ἐκδεδιητη-
μένην καὶ ἀσεβῆ πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους συνθήκας γραῖαν, τὴν
ἐκ βάρβρων συνταράττουσαν καὶ ἐκ θεμελιῶν ὑποσκάπτουσαν
τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν εὐδαιμονίαν τῶν τε οἰκογενειῶν
καὶ κοινωνιῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

Μεταξὺ ἄλλων πινάκων φερόντων ὑποδείγματα ἐργοχειρῶν
ποικιλτικῆς κατὰ τὸν ρυθμὸν διαφόρων ἐθνῶν καὶ ἐν τῷ

ἰδιάζοντι αὐτῶν χρωματισμῷ ἔλαβον πρό τινας καὶ τινα σχέ-
δια Σερβικῶν κεντημάτων. Τοῦτο μοὶ διήγειρε τὴν σκέψιν·
διατὶ νὰ μὴ ὑπάρχωσι καὶ Ἑλληνικῶν χειροτεχνημάτων
τύποι, ἢ μᾶλλον διατὶ ἡμεῖς αὐταὶ νὰ μὴ λαμβάνωμεν ὑπ'
ὄψιν αὐτοὺς παρά, ὡς χρησμοὶν νὰ δεχώμεθα μόνον πᾶν ὅτι
ἐξ Εὐρώπης προέρχεται καὶ μόνον τὰ ξένα ἐν παντὶ ν' ἀπο-
μιμώμεθα;

Ἄλλὰ θέλετε, ἴσως, φίλη ἀναγνώστρια, ἐρωτήσει καὶ ποῦ
νὰ εὐρωμεν τοὺς τύπους τούτους; Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι
δύσκολος. Ἐρευνήσατε τὰ βιβλία τῶν κιβωτίων τῶν μητέρων
καὶ προμητόρων σας, ἢ εὐαρεστήθητε νὰ ρίψητε ἐν βλέμμα
ἐπὶ τῶν χιτώνων τῶν χωρικῶν μας, καὶ θέλετε ἴδει τεχνικά
καὶ ὠραία κεντήματα ἅτινα ποικιλλοῦσιν ἀφθόνως κατὰ
ἐπαρχίας καὶ χωρία.

Δὲν διατεινόμεθα τυφλομένη ὑπὸ ἐθνικοῦ ἐγωισμοῦ, ὅτι
πάντα ταῦτα εἶναι ἀριστουργήματα τελειότητος, καθ' ὅσον
ὑπολείπονται πολλάκις τῶν ἐξ Εὐρώπης ὑποδειγμάτων κατὰ
τε τὴν ἀκριβείαν τοῦ σχεδιασμοῦ καὶ τὴν ἀρμονικὴν διά-
ταξιν τῶν ἀποχρώσεων τοῦ χρωματισμοῦ, ἀλλ' ὅμως ἔχουσι
τοῦτο τὸ μέγα πλεονέκτημα ὅτι φέρουσιν ἰδιόρρυθμον καὶ
καθαρῶς ἐθνικὸν χαρακτῆρα. Ἄλλως τε, ἂν ἀκριβέστερον
ἐρευνήσωμεν, θέλομεν εὐρεῖ καὶ Ἑλληνικὰ ἐργόχειρα κινουῦντα
ἀληθῶς τὸν θαυμασμόν.

Οὕτως εἶδον παρά τινι Κυρία παλαιὸν προσόψιον, φέρον
κατὰ τὰ δύο ἄκρα τεχνικώτατον ποικίλμα ἐπὶ τοῦ διὰ τῆς
ἀφαίρεσεως τῶν νημάτων διατρήτου γενομένου ὑφάσματος.
Τὸ ποικίλμα τοῦτο εἶχεν ἐκατέρωθεν πλάτος 25 περίπου
ἐκατοστῶν, πάντα δὲ τὰ ἐπ' αὐτοῦ σχεδιάσματα ἦσαν γεω-
μετρικῶς κανονικά. Εἶναι πολὺ ἐν χρήσει ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐν
τοῖς περιοδικοῖς τοῦ συρμού τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ κεντήματος
τὸ καλούμενον *à jour* ἢ *Durchbrucharbeit*, δύναμαι ὅμως
νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι εἰς οὐδὲν φύλλον αὐτῶν θέλετε
εὐρεῖ σχέδιον τόσῳ πολυδαίδαλον καὶ ὠραῖον, ὡς τὸ ἐπὶ τοῦ
ἐγχωρίου ἐκεῖνου ὑφάσματος εἰργασμένον.

Καὶ εἰς πολλὰς αἰθούσας βλέπει τις νῦν ὠραία δείγματα
παλαιῶν ἐργοχειρῶν, διὰ μετᾶξής ἢ χρυσοῦ νήματος κεντη-
μένων, ἀφ' ὅτου ἡ ἰδιοτροπία τοῦ συρμού συνεχώρησε τὴν
χρῆσιν αὐτῶν, ὡς καλυμμάτων ἐπίπλων κ. τ. λ. διότι συνέβη
καὶ ταῖς παλαιαῖς ταύταις θήναις ὅτι τῷ σοφῷ Ἐπιμενίδῃ,
μετὰ μακρὸν δηλ. ὕπνον ἡμίσεως αἰῶνος ἠγέρθησαν πάλιν εἰς
τὴν ζωὴν.

Ἴδου λοιπὸν ὅτι πάντα ταῦτα δύναται νὰ χρησιμεύσωσιν
ὡς ὑποδείγματα, ἔχουμεν δὲ δι' ἐλπίδος ὅτι ἡ χεὶρ καὶ ἡ φι-
λοκαλία τῆς σημερινῆς Ἑλληνίδος μᾶλλον ἀσκηθεῖσα καὶ
λεπτυνθεῖσα διὰ τῆς ἐλευθερίου ἀνατροπῆς, θέλει βελτιώσει
καὶ τελειοποιήσει αὐτά, ἢ δὲ πλουσία αὐτῆς φαντασία ἀπὸ
τούτων ὀρμώμενη θέλει παραγάγει καὶ ἄλλα πρωτότυπα,
οὕτω δὲ βαθμηδὸν θὰ δημιουργηθῇ καὶ Ἑλληνικῆς ποικιλτι-
κῆς ρυθμῆς.

Δὲν εἶναι ἀδιάφορον νομίζω, ἀληθῶς δὲν εἶναι ἀδιάφορον
τὸ νὰ μιμώμεθα δουλικῶς τὰ πάντα παρά τῶν ξένων, τὸ νὰ
ἐνδύωμεθα κατὰ μικρὸν καὶ ἀνεπαίσθητως ξένην ἐθνικότητα.
Εἶναι καιρὸς νὰ ἐργασθώμεν, ὅπως ὑπὸ πάσας τὰς ἐπόψεις
πορισόμεν τὸν ἰδιάζοντα τύπον καὶ χαρακτῆρα τῆς ἐθνι-

κότητος ἡμῶν, διότι, ὡς λογίζεται ὕβρις παρά τῷ ἀτόμῳ τὸ
νὰ μὴ ἔχῃ ἰδίαν ἀτομικότητα, ἀλλὰ νὰ σύρπηται ὡς ὠχρὰ
καὶ ἐσθεσμένη σκιά ἐτέρου προσώπου, οὕτω καὶ εἰς τὰ ἔθνη
εἶναι ὄνειδος καὶ κατὰπτωσις τὸ νὰ μὴ ἔχωσιν ἴδιον ἐθνικὸν
χαρακτῆρα, ἰδίαν ἀτομικότητα, ἀλλὰ νὰ θεωρῶσιν ὡς ὑψίστην
τιμὴν τὸ νὰ πιθηκίζωσι μιμούμενα ἄλλους λαοὺς, ὡς ὁ ὑπη-
ρέτης τὸν Κύριον, οὗ ἀντιγράφει γελοῖως τὴν στάσιν, τὴν
χειρονομίαν, τὴν φωνήν.

Ἡ διὰ τῆς γυναικείας βελόνης καλλιεργουμένη βιομηχα-
νία δὲν εἶναι μικροῦ λόγου ἀξία. Ἀλλαχοῦ ἐνισχύεται μᾶ-
λιστα καὶ δι' εἰδικῶν ἐκθέσεων. Οὕτω ἡ κατὰ τὸν Μάρτιον
τοῦ 86 γενομένη ἐν Βιέννῃ ἐκθεσις γυναικείων ἐργοχειρῶν
ἔφερεν εἰς φῶς τὰ ὠραία ἐκεῖνα οὐγγρικά κεντήματα, τὰ
τόσῳ ἐπιτυχῶς ἐφαρμοσθέντα εἰς τὴν διακόσμησιν ἐσθῆτων.
Καὶ αὐτὰ δὲ τὰ Σερβικὰ κεντήματα περὶ ὧν ἀνωτέρω ἐλέχθη
ἐγένοντο συνήθη ἀπὸ τῆς ἐν Βιέννῃ ἐπίσης ἐκθέσεως αὐτῶν,
ἀποσταλέντων τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς βασιλίσσης Ναταλίας.

Ἄρα γε τοιαύτη τις ἐκθεσις καὶ ἐν Ἑλλάδι δὲν ἤθελε
προμηθεύσει διάφορα ὑποδείγματα καὶ ἐθνικοὺς τύπους κεν-
τημάτων, δυναμένων νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς παντοίας χρήσεις;

Ἀναμφιβόλως εἰς τὴν προσεχῆ Ὀλυμπιακὴν ἐκθεσίν μας,
εἰ καὶ γενικὴν, θέλει ἀντιπροσωπευθῆ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ὕφαν-
τικὴ καὶ ταπητουργία, πλὴν αὐταὶ εἶναι μεμονωμένοι κλάδοι
τῆς γυναικείας βιομηχανίας, μόνον δὲ εἰδικῆ ἐκθεσις, ὡς ἡ
ἐν Βιέννῃ προμνημονευθεῖσα, δύναται νὰ περιλάβῃ πάντα τὰ
εἶδη καὶ ποικιλίας αὐτῆς καὶ νὰ ἐνισχύσῃ καὶ τὴν ἑλληνι-
κὴν ποικιλτικὴν.

Δεξιαὶ χεῖρες, εὐτυχῶς, δὲν ἐλλείπουσιν.

Δύναμαι, ἐπὶ παραδείγματι, μετ' εὐχαριστήσεως ν' ἀνα-
φέρω ἐνταῦθα τὴν συμπολιτιδά μου, Κυρίαν Μαγδαληνὴν
Χατζοπούλου, ἥτις διὰ μαγίσσης, ἀληθῶς, χειρὸς ἐργάζεται
τὸ ἐπὶ ἀρχοῦφάντου, οὕτως εἰπεῖν, ὑφάσματος λευκὸν κέν-
τημα, ποριζομένη, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῆς ἰδίας φαντα-
σίας τὰ λεπτά, κομψὰ καὶ περικαλλῆ σχέδια, εἰ καὶ οὐδέ-
ποτε ἐδιδάχθη, ὅπερ θαυμαστόν, ἐν σχολείῳ τὴν ἰχνογρα-
φίαν.

Ἡ Κυρία αὕτη θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιδείξῃ πολλὰ ἀριστουρ-
γήματα τῆς ἐπιδεξιότητός της περὶ τὸ εἶδος τοῦτο, φρονῶ
δὲ ὅτι ἤθελε περιποιήσει πολλὴν τιμὴν εἰς τὴν γυναικείαν
βιομηχανίαν ἐκθέτουσα κατὰ τὴν Ὀλυμπιακὴν ἐκθεσιν δείγ-
ματα τῶν ἐργοχειρῶν της.

Καὶ νῦν ὡς συμπέρασμα τῶν προεκτεθέντων σκέψεών μου,
ἐπιτρέψατέ μοι, φίλη ἀναγνώστρια νὰ σᾶς ὑποδείξω καὶ ἐν
χειροτέχνημα ἐκ καθαρῶς Ἑλληνικοῦ ὕλικου, καὶ δυνάμενον
νὰ χρησιμεύτῃ ὡς κάλυμμα μικρᾶς τραπέζης. Πρὸς τοῦτο
τέσσαρα μανδύλια μεταξωτὰ τῶν Καλαμῶν ἀκούουσιν. Τὸ ἐν
αὐτῶν τίθεται εἰς τὸν κέντρον, τὰ ἄλλα δύο κόπτονται εἰς
δύο τεμάχια, ἕκαστον δὲ τῶν τεμαχίων τούτων τοποθετού-
μενον περὶ τὰς τέσσαρας πλευρὰς συνδέεται μετὰ τοῦ ἐν τῷ
κέντρῳ μανδυλίου διὰ λωρίδος ἐκ κρητικῆς δαντέλλας, κατὰ
βούλησιν πλατείας. Τὸ τρίτον μανδύλιον, κόπτεται εἰς τέσ-
σαρα τεμάχια, ἕκαστον δὲ τῶν τετάρτων τούτων τίθεται
κατὰ τὰς τέσσαρας γωνίας. Ἀφοῦ πάντα τὰ τεμάχια προσ-
αρμωσθῶσι περιρραπτεται πάλιν κρητικὴ δαντέλλα, ἀλλ' ὁ-

δοντωτή, κατά μήκος των τεσσάρων πλευρών του τραπεζο-
καλύμματος. Το απλούστατον τούτο είδος ποικίλλεται, αν
κοσμηθώσι τὰ μανδύλια διὰ κειτημάτων ἐκ μετάξης κατὰ
μίμησιν ἐξ ἀρχαίων θηωών.

Ἐν Χαλκίδι, τῆ 26ῃ Ἀπριλίου 1888.

ΕΙΡΗΝΗ ΛΑΧΑΝΑ.

Η ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἄχ! εἶσαι ἀνοιξι Θεά, ἢ πλὴν ἢ πλὴν μεγάλη
Ποῦ δὲν τὰ ἔχ' ἄλλη καμμά τὰ ἰδικά σου κάλλη!
Ὅπου γυρίσω γιὰ τὰ δῶ παρτοῦ χαραῖς καὶ γέλοια,
Ἐδῶ γλοῖζουν τὰ σπαρτὰ καὶ κίτθε τὰ ἀμπέλια.
Κάτω τὰ λεῦκα στέκονται σὰν γουντωταῖς ρυφάδες,
Καὶ κάπου κάπου κάρουνε μὲ τέμπο ρτεμενάδες.
Τὰ λιανοπούλια τραγουδοῦν τὸ κάθε λόγισμά τους
Ποῦ ἔχουν μὲσ' στὸν κόρφο τους στημένη τὴ φωλιά τους
Ὅσων ἀπλάδι κερτησὸ μὲ χίλια μιχλιθίδια,
Ὁ κάμπος ἐστολιστήκε, οἱ κῆποι, τὰ γρασιδία
Ποῦ λες κορίτσι τὸ ἔφανε μικραρεββωνιασμένο,
Με τ' οὐρανοῦ τῆς χάριτες χυλιμαδοπροικισμένο!
Ἄχ! εἶσαι τρέλλα δυνατή!... τί νὰ πρωτοθανυμάσω!
Ἄν κάτω νὰ συλλογισθῶ τὸν ροῦ μου θὰ τὸν χάσω!
Ἐκεῖνο τὸ τριαντάφυλλο τὸ ἀνοιγμέν' ἐκεῖνο.
Τὸ γρασεμί ποῦ ἰγκαλιὰ φιλιῶνται μὲ τὸν κρίνο
Ποῦ κρυφοκουβετιάζουνε καὶ μυστικὰ γελᾶνε,
Καὶ σὰν διαμάντι τὴ δροσιά στὸ χῶμα συχροστᾶνε.
Τὰ ἄρθη τῆς πορτοκαλλιάς, τὸ μυρωμέν' ἀγέρι,
Ὁ οὐρανὸς ὁ καθαρὸς τῆς χαρραυῆς τ' ἀστέρι
Τῆς πέδικας τὸ λάλημα, τοῦ ἀηδογιοῦ τὸ μέλι.
Ὁ κοῦκος, ὁ ἀμπελοργός, ὁ σλίος, τὸ γαρδελι,
Τὸ αὐλακάκι ποῦ γοργὰ τρέχει καὶ χερχαρίζει
Καὶ μὲ τὰ ψιλοχάλικα γλυκοπαχιδιζαρίζει
Καὶ τοῦ βουνοῦ ἢ φτερωτῆ Τσοπάνα ἢ δροσισμένη
Ποῦ ἔχει κόκκινη ποδιά στὴ μέση τῆς ζωσμένη
Κὶ ἀπ' τὸ γερὸ τῆς μάγουλο στάζει φωτιὰ καὶ αἷμα,
Ποῦ γνέθει μὲ τὴ ρόκα τῆς, στ' ἀδράχτι στρῦβει γνέμα
Νὰ κάμ' ἢ ἴδια τὰ προικιά καὶ τῆς προσκεφαλᾶδες,
Ὅχι σὰν τούταις ὅπου δῶ τῆς λερ τριναῖς κυράδες.
Τὸν ροῦν μου μοῦ σηκώνουνε! Μὰ τὴ σωστὴ ἀλήθεια!
Φεύγει, πετρεται ἡ καρδιά 'πὸ μέσα ἀπὸ τὰ στήθια
Τὴν πέριε τὸ τρελλόπουλο, αὐτὸ τὸ χειλιδόνι,
Πὸ παρεθύρι σὲ γοστά, μπαλκόνι σὲ μπαλκόνι
Γυρίζει καὶ λαλεῖ π' αὐτὸ τὸ τι θὰ εἰπῆ δὲν ξεῖρει,
Τὶ ἔχασε ποῦ τὸ ζητεῖ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εῖρη,
Νὰ λείψουν τὰ γρηάματα, αἰῶνα σταμάτα,
Στὸν κόσμον ἀνοιξι!... μᾶς πᾶς σὰν τὰ δικὰ μας ρειάτα!!

Ἐν Πύργῳ τῆ 9ῃ Ἀπριλίου 1888.

ΕΥΓΡΑΙΚΗ Κ. ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Συνεχίζουσαι τὸν ὑπό τοῦ κ. Γ. Μοσχάκη ἀπαγγελθέντα ἐν τῇ
Μητροπολιτικῇ ναφ λόγον, ἐκπράζουσαι καὶ δημοσίᾳ τὰς ἀπείρους
εὐχαριστίας ἡμῶν διὰ τὴν εὐγενῆ προθυμίαν μεθ' ἧς ἀπεδέχθη τὴν

παράκλησιν τῆς ἐπὶ τοῦ χοροῦ ἐπιτροπῆς τῶν Κυριῶν, ὅπως ἐπὶ τῇ
εὐκαρίᾳ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν ἀπόρων κορασιῶν ἀποστείη αὐταῖς
καταλλήλους τινὰς ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ ταύτῃ λέξεσι.

« ΓΥΜΝΟΣ ΗΜΗΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΒΑΛΕΤΕ ΜΕ »

(Ματθ. κ. 36).

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Λόγος ἀπαγγελθείς ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ναφ ἐπὶ τῇ ἐν αὐτῇ
ἐκκλησιασμῇ τῶν ἀπόρων κορασιῶν (ὑπ. κ. Γ. Μοσχάκη).

Τὰ θαυμάσια δὲ ταῦτα ἀποτελέσματα προήλθον ἐκ τῆς χρι-
στιανικῆς ἀγάπης, οὐ μόνον διότι αὕτη ἔλαβε σάρκα καὶ
ὅσα ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κηρύξαντος αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ διότι
ἡ ἀγάπη αὕτη συμφωνεῖ πρὸς τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἀνθρω-
πίνης καρδίας. Ναί, εὐσεβεῖς ἀκροαταί, φύσει ἐνυπάρχει ἐν
τῇ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ, τὸ αἰσθημα τοῦ οἴκτου καὶ τῆς συμ-
παθείας· ἡ κατάπνιξις δὲ τοῦ αἰσθήματος τούτου εἶναι τι ἀ-
πάνθρωπον, εἶναι τι θηριώδες. Ἀπεσκληρύνθη τῷ ὄντι, ἀ-
πεθηριώθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις βλέπει τὸν πλησίον αὐ-
τοῦ ἡμιθανῆ πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ κείμενον, καὶ ὡς ἄλλος
ἱερεὺς καὶ λευίτης ἀπαθῆς καὶ ἀνάληγτος ἀντιπαρέρχεται
πρὸ αὐτοῦ. Ἀπεσκληρύνθη, ἀπεθηριώθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖ-
νος, ὅστις ὡς ὁ πλούσιος τοῦ εὐαγγελίου ἐνδύεται καθ' ἐκά-
στην πολυτελεῶς καὶ εὐφραίνεται, προσβλέπει δὲ ἀτάραχος
καὶ μετὰ περιφρονήσεως τὸν πτωχόν, ὅστις κείτται καθηλω-
μένος πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ χορτασθῆ ἀπὸ
τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης αὐτοῦ. Ἀπε-
σκληρύνθη, ἀπεθηριώθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ἀποθησα-
ρίζει καθ' ἐκάστην ὑλικά ἀγαθὰ καὶ ὡς ἄλλος τις πλούσιος
τοῦ εὐαγγελίου λέγει πρὸς ἑαυτόν. «Ψυχῆ, ἔχεις πολλὰ ἀ-
γαθὰ, κείμενα εἰς ἔτη πολλά· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραι-
νου,» κλείει δὲ ἀπανθρώπως τὰ σπλάγχνα τῆς καρδίας αὐ-
τοῦ πρὸς τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον, ὅστις στερεῖται καὶ αὐτοῦ
τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου.

Ἄλλ' ἂν ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη συμφωνεῖ πρὸς τὰς ὑπα-
γορεύσεις τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καθόλου, συμφωνεῖ ὅμως
ἐξαιρέτως, ἢ, μάλλον εἰπεῖν, συνταυτίζεται πρὸς τὰς ὑπα-
γορεύσεις τῆς γυναικείας καρδίας· διότι ἡ γυνὴ εἶναι φύσει
εὐαισθητοτέρα καὶ τρυφερωτέρα τοῦ ἀνδρός· διότι, ὡς εἶπε
τις πολὺ δικαίως, ὁ βίος ὅλος τῆς γυναικὸς εἶναι συνεχῆς
ἱστορία ἀγάπης. Ἴδου διατί αἱ γυναῖκες ἡσθάνθησαν βαθύ-
τερον καὶ ἐνετάρκωσαν, οὕτως εἰπεῖν, ἐν τῇ καρδίᾳ αὐ-
τῶν τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην. Ἡ ἱστορία τῶν χριστιανι-
κῶν χρόνων μαρτυρεῖ ὅτι ἡ γυνὴ πανταχοῦ καὶ πάντοτε
πρωτηγωνίστησεν ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.
Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων τοῦ χριστιανισμοῦ χρόνων αἱ γυναῖκες
ὑπῆρξαν τὰ ζῶντα παραδείγματα τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.
Πόσαι ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουσι γυναῖκες, εἰς ἃς τὰ ἄτομα
ὀφείλουσι τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν, αἱ κοινωναὶ τὴν σωτηρίαν
αὐτῶν, οἱ λαοὶ τὸν ἐξευγενισμόν αὐτῶν! Πόσαι ὑπῆρξαν καὶ
ὑπάρχουσι γυναῖκες, αἵτινες μαρτυροῦσι καθ' ἐκάστην ἐν τῷ
κρυπτῷ, καὶ εἰς μυρίας ὑποβάλλονται θυσίας ὑπὲρ τοῦ πλ.π.
σίου! Πόσα τραύματα καὶ σωματικά καὶ ἠθικά, ἔθερα-
πέυθησαν καὶ θεραπεύονται ὑπὸ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ὡς
ἄγγελοι εἰρήνης καὶ ὑπομονῆς ἐν πλήρει αὐταπαρνήσει κατα-
πραύνουσι τὰς θλίψεις καὶ συμφορὰς τοῦ πλησίον!

Ἄλλὰ τίς ἡ χρεια λόγων μακρῶν καὶ παραδειγμάτων, ἵνα
δείξωμεν ὅτι ἡ γυνὴ πρωτηγωνίστησε πανταχοῦ καὶ πάν-
τοτε ἐν τῇ ἐκδηλώσει τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, ἀφοῦ ἔχο-
μεν ἐνώπιον ἡμῶν τὰς εὐγενεῖς ταύτας δεσποίνας, αἵτινες
μετὰ πολλῶν ἄλλων συνέδεσαν ἀναποσπᾶστος τὰ ὀνόματα
αὐτῶν πρὸς πᾶν ὅ,τι χριστιανικὸν καὶ φιλόανθρωπον τελεῖται
ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ;

Ὅχι σπανίως μεμψιμοιροῦμεν, ὅτι ἡ ζωσα πίστις μα-
ραίνεται ὁσημέραι παρ' ἡμῖν καὶ ἐκλείπει. Εἶτε βάσιμος
θεωρηθῆ ἡ μεμψιμοιρία αὕτη, εἴτε μὴ, βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ
χριστιανικὴ πίστις δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς νεκρὰ
παρ' ἡμῖν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουσι καρδιαὶ συμπαθεῖς καὶ φι-
λόανθρωποι, τὰς ὁποίας βαθύτατα συγκινεῖ καὶ τῶν ὁποίων
τὴν προσοχὴν καὶ μέριμναν ἐλκύει ἡ συμφορὰ καὶ ἡ δυστυχία
τῆς πασχούσης κοινωνίας.

Βαίνετε, εὐγενεῖς καὶ φιλόανθρωποι καρδίαι, βαίνετε μετὰ
θάρρους καὶ ἐγκαρτερήσεως εἰς τὸ χριστιανικὸν ἔργον ἔρ-
γον. Πρωταγωνιστεῖτε πάντοτε εἰς πᾶν ὅ,τι κοινωφελὲς
καὶ φιλόανθρωπον. Ἀσκεῖτε τὴν χριστιανικὴν φιλοανθρωπίαν
ἐν τῇ εὐρείᾳ καὶ ὑψηλῇ αὐτῆς σημασίᾳ. Σώζετε οὐ μόνον
τὰ σώματα ἀπὸ τῆς πτωχείας, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς ἀπὸ τῆς
διαφθορᾶς. Ἐπουλώνατε, οὐ μόνον τὰ σωματικά τραύματα,
ἀλλὰ καὶ τὰ ψυχικά. Παρέχετε οὐ μόνον χρῆμα εἰς τὸν ἐν
ἀνάγκῃ, ἀλλὰ καὶ προλαμβάνετε πάντα ἠθικὸν κίνδυνον δι'
ὧν ὑμεῖς οἴδατε μέσων. Τὸ ἔργον ὑμῶν εἶναι ἐπίπονον καὶ
δυσχερῆστατον· ἀλλ' ἀντλεῖτε δύναμιν καὶ θάρρος ἐκ τοῦ
ἀκενώτου θησαυροῦ τῆς ἐμφύτου ἐν ὑμῖν ἀγάπης καὶ αὐταπαρ-
νήσεως. Ἄντλεῖτε δύναμιν καὶ θάρρος ἐκ τῆς ἡμετέρας κοι-
νωνίας, ἥτις γενναίως πάντοτε ὑποστηρίζει ὑμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ
ἔργῳ ὑμῶν ἀγῶνι. Ἄντλεῖτε πρὸ πάντων δύναμιν καὶ θάρρος ἐκ
τῆς πεποιθήσεως, ὅτι ὁ Θεὸς ὁ εὐλογῶν πᾶν ἔργον ἀγαθὸν
θὰ εὐλογῆ πάντοτε καὶ τὰ ἀγαθὰ ὑμῶν ἔργα.

Σεῖς δέ, μικραὶ μαθήτριά, ἐγκαρτίζετε ἀνεξιτήτως ἐν
ταῖς ἀπαλαῖς ὑμῶν καρδίαις τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην πρὸς
τὰς εὐγενεῖς ταύτας δεσποίνας καὶ εὐλογεῖτε ἐς-ἀεὶ τὰ ὀνό-
ματα αὐτῶν. Δείξατε διὰ τῆς διαγωγῆς ὑμῶν ὅτι εἴσθε ἄ-
ξιοι τῆς περαιτέρως αὐτῶν μερίμνης καὶ ἀγάπης. Διατηρή-
σατε πάντοτε ἐν τῷ βίῳ ὑμῶν τὴν ἀθωότητα καὶ καθαρό-
τητα ἐκείνην τῆς καρδίας, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς ἀλη-
θοῦς εὐδαιμονίας, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν κατ' ἐξοχὴν ἠγάπη-
σεν ὑμᾶς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν. Καὶ ὡς οἱ παῖδες τῶν Ἰουδαίων
ὑψώσατε καὶ ὑμεῖς κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην μετὰ τῶν βαίων
τῶν φοινίκων τὰς ἀθῶας ὑμῶν καρδίας πρὸς τὸν Ὑψιστον,
καὶ δεήθητε αὐτοῦ, ὅπως σώζῃ καὶ διαφυλάττῃ ἀπὸ παντός
κακοῦ τὰς εὐγενεῖς ὑμῶν ταύτας εὐεργέτιδας ἐπ' ἀγαθῷ καὶ
ὑμῶν καὶ τῆς ἡμετέρας κοινωνίας.

Η ΕΓΓΟΝΗ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Ἡ συνοικία τῆς Πλάκας, ἢ κατ' ἐξοχὴν τῶν ἐντοπίων Ἀ-
θηναίων συνοικία ἐξένιζε κητὰ τὸ 1850 ἐν σεσθρωμένῳ καὶ
παλαιῷ οἰκίσκῳ αὐτῆς πτωχὴν γήραν ἀποστράτου φαλαγγί-
του, συντηρουμένην διὰ τῆς γλίσχρου συντάξεώς της. Ἡ μο-
νογενῆς της μικρὰ Βασιλικὴ, ἦτο ὅλη της ἡ παρηγορία, αἱ ἐλ-

πίδες της. Τὸ οἰκημὰ της γειτνιαζόν με τὴν σχολὴν τῆς Κυ-
ρίας Χίλλ, τῇ ἐπέτρεπε νὰ στέλλῃ τὴν μικρὰν της ὡς ἐξωτε-
ρικὴν εἰς τὸ σχολεῖον τούτο. Σὺν τῷ χρόνῳ ἡ Βασιλικὴ ἐ-
πεδίδετο μετὰ προφανοῦς ζήλου πρὸς τὰ γράμματα καὶ
τὰ ἐργόχειρα.

Ἡ ἄκρα ἐπιτηδειότης της δὲν ἐβράδυνε νὰ τῇ φέρῃ γλυκεῖς
καρπούς. Ἀποσυρθεῖσα ἐκ τοῦ σχολείου προσεπορίζετο ἐκ τῆς
χειροτεχνικῆς ἐργασίας της σχετικόν τι εἰσόδημα, ἱκανοποι-
οῦν τὰς μικρὰς καὶ ἀπερίττους ἐνάγκας της, καὶ ἐλαφρύνον
τὰς δαπάνας τῆς ἀγαθῆς μητρὸς της, ἧς τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν
καρτερίαν εἶχε κληρονομήσει. Αἱ δύο αὗται ὀλιγαρκεῖς ὑ-
πάρξεις ἀλληλοβοηθοῦμεναι καὶ ἀγαπώμεναι, ἐφαίνοντο εὐ-
τυχεῖς μὴ ποθοῦσαι τί πλεῖστον.

Ἡμέραν τινὰ ἡ μικρὰ Βασιλικὴ εὐρέθη ὀρφανή. Τίς νὰ
τὴν συνδράμῃ, ἵνα λάβῃ καὶ αὕτη τὴν δικαιοῦχον σύνταξιν
της. Οἱ συγγενεῖς; Ἡ τὸν ἀδύνατος καὶ ἀνίσχυρος—καὶ διὰ
τοὺς ἀδυνάτου, δὲν ὑπάρχουσι συγγενικά καθήκοντα. Οἱ
φίλοι τῆς οἰκογενείας; Μήπως ἡ Βασιλικὴ ἦτο εἰς θέσιν
νὰ τοὺς γνωρίζῃ, ὅπως ζητήσῃ τὴν συνδρομὴν των;

Ἐμεινε λοιπὸν ἐξ οἴκου εἰς κατώγιον τι δωμάτιον τοῦ
πτωχοῦ ἐκείνου οἰκίσκου—διότι ἡ οἰκοκυρά δὲν ἠνόει νὰ
τὴν ἀφήσῃ ἐν αὐτῷ ὡς μὴ ἀξιόχρεων. Ἡ Βασιλικὴ εἰς τοι-
αύτην ἀπελπιστικὴν εὐρεθεῖσα θέσιν κατέρυγε πρὸς τὴν Κυ-
ρίαν Χίλλ, ἥτις καὶ τὴν ὑπεστήριξε, συτήσασα αὐτὴν εἰς
διαφόρους Κυρίας, παρ' ὧν τῇ ἐχορηγήετο τακτικὴ ἐργασία.

Ἡ μεγάλη ἐγκαρτερήσις πρὸς τὰς μαστιζούσας αὐτὴν δει-
νοπαθεῖας καὶ ἡ φίλεργος ἐπιτηδειότης της, τῇ ἐπήνεγκον
μικρὸν τι εἰσόδηματιον, δι' οὗ συνετηρήετο πληρώνουσα καὶ
τὸ ἀνάλογον ἐνοικίον της, καὶ τοι αἱ ἀπαιτήσεις τῆς οἰκοδε-
σποίνης δὲν περιορίζοντο ἕως ἐδῶ. Ἡ ἀτυχῆς Βασιλικὴ μὲ
ὀφθαλμοὺς στυγνοὺς καὶ ἐκ τῶν ἀγρυπνιῶν, καὶ τῆς διαρ-
κοῦς ἐργασίας καταπεπονημένης, ἠναγκαζέτο πολλάκις νὰ
διαθέσῃ τὴν Κυριακὴν της, ὅπως ἡ χρυσοχέρα—ὡς ἔλεγεν
ἡ πονηρὰ οἰκοδέσποινα—ποικίλῃ ἰδιόρρυθμα καλύμματα
τραπεζῶν ἢ κιβωτίων τῆς τελευταίας ταύτης.

Ἡ οἰκοκυρά της εἶχεν υἱόν τινα. Ἄλλ' ὡς ἐκ τοῦ ἀτά-
κτου βίου, ὃν διήγε σπανίως ἐσύχναζεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ
γραῖα οἰκοδέσποινα βλέπουσα ἐν τῇ νεαρῇ Βασιλικῇ μέλλου-
σαν καλὴν καὶ ἐργατικὴν οἰκοδέσποιναν διενοήθη νὰ τὴν
κάμῃ νύμφην της; Ἡλπίζεν ἡ προβλεπτικὴ μήτηρ ὅτι διὰ
τοῦ τρόπου τούτου ὁ υἱὸς της θὰ ἐνοικοκυρεῖτο. Ὁ υἱὸς της
νέος καλοκαμωμένος, κομψοῦ περσιστήματος, ἐναθρόνετο
ἀναλογιζόμενος, ὅτι ἦτο εὐειδὴς ἀνὴρ κα' ὅτι ὡς ἐκ τού-
του πολλὰς ἐποφθαλμιάσεις γειτονισσῶν συνεκέντρο. Ἡ
Βασιλικὴ μόνον ἐφαίνετο ἀγνοοῦσα τὴν ὑπαρξίν του. Ἡ το
ἀδιάφορος. Τοῦτο προσέβαλε τὸν ἐγωϊσμόν του. Πῶς ἡ μικρὰ
αὕτη ἐπαῖτις τὸν περιεφρόνει. Ἐπρεπε νὰ γίνῃ κτήμα του.
Ἡ πεπειραμένη μήτηρ του δραχθεῖσα τῆς ματαιότητος ταύτης
τοῦ υἱοῦ της κατώρθωσε ἐξυμνοῦσα τὰς ἀρετὰς τῆς Βασιλι-
κῆς καὶ συγχρίνουσα τὴν ὑπεροχὴν ταύτης πρὸς τὴν μηδαμινό-
τητα τῶν λοιπῶν συνομηλικῶν της νὰ τὸν πείσῃ νὰ τὴν
νυμφευθῇ.

Μετὰ δέκα ἔτη ἡ ἐργατικὴ ἐκείνη Βασιλικὴ δὲν εἶχε χά-
σει τὸ πρὸς τὴν ἐργασίαν της θάρρος, ἀλλ' αἱ ἄλλοτε ρόδι.

ναι παρειάι αὐτῆς εἶχον κοιλανθῆ, ἡ ὠραία κόμη της εἶχε λευκανθῆ, τέλος ἦτο ἡ σκιά μόνον καὶ οὐχὶ ἄνθρωπος. Μήτηρ ὀκταετοῦς θυγατρίου εἶδει νὰ φροντίζη μόνη διὰ τὰ τῆς συντηρήσεως αὐτοῦ. Ὁ σύζυγός της μικρὸν κατὰ μικρὸν ἤρχισε νὰ ἐκτυλίσῃ τὰς χυδαίας καὶ ἀγροίκους ἐξεις του καὶ πλέον ἠἄπαξ ἀνηλεῶς τὴν ἐξιλοκόπησε. Ὅσαίς μάλιστα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ σφαγῆως, ὅπερ περιοδικῶς εἶχεν ἀσπασθῆ, δὲν παρεῖχεν αὐτῷ τὰ μέσα, ὅπως ἐπαρκῶς ἐπιδίδηται εἰς τὸν τραμπουλισμόν του. Χαρακτῆρος νωθροῦ, τοῦ Βάκχου δὲ ἐνθερμος θιασώτης, οὐ μόνον διὰ τὴν οἰκογένειάν του δὲν ἐφρόντιζεν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῆς συζύγου του ἀφῆρει μέχρις ὄθλοῦ ὅ,τι ἐκ τῆς ἐργασίας της ἐκέρδιζεν. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ μὴ ἐπαρκούσα πλέον οὔτε εἰς τὴν ἀπλὴν τοῦ τέκνου της διάφρεψιν εὐρέθη ἠναγκασμένη νὰ τοποθετήσῃ αὐτὴν εἰς οἰκίαν τινά. «Ἄννα μου, τῆ εἶπε, ἡμέραν τινά θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πλουσίας Κυρίας. Εἶναι ἀνάγκη. Σὺ καθ' ἑκάστην μεγαλύνεις. Ἐγὼ πλέον δὲν δύναμαι οὔτε νὰ σὲ ἐνδύσω, οὔτε νὰ σὲ θρέψω».

Πρέπει νὰ χωρισθῶμεν. Καὶ ἀσπασθεῖσα αὐτὴν μετὰ δακρύων, τῆ εἶπε. Μὴ λησμονῆς, τέκνον μου, ὅσαίς εὐρεθῆς εἰς δύσκολον θέσιν, ὅτι «*ὑπάρχει καὶ δι' ἐσὲ Θεὸς, ὅπως καὶ διὰ τὰ πτηνά*».

Ὅτε τὸ πρῶτον ἡ μικρὰ Ἄννα εἰσῆλθεν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς νέας Κυρίας της καὶ πρῶτην ἡδὴ φορὰν εἶδεν τὸν πλοῦτον ἐν ἀφρονίᾳ διεσπαρμένον εἰς τὴν αἰθουσαν τὰ δωμάτια τὸ ἐστιατόριον. Ὅτε εἶδε τὴν μίαν ἡμέραν ταυτώσημον τῆς παρελθούσης προβάλουσαν καὶ τὴν Κυρίαν της ἐκάστοτε κομφῶς καὶ πολυτελῶς περιβαλλομένην, ὅτε ἔβλεπε καθ' ἑκάστην ἀρχίζοντα τὰ λάμποντα σκεύη ἐπὶ τῶν μαγειρικῶν πυραύνων, ἐπὶ πολὺν καιρὸν μετ' ἀφελούς ἐκπλήξεως ἠρώτα. «*Οἱ μεγάλοι λοιπὸν ἀρχοῦντες ἔχουν καθ' ἡμέραν Πάσχα*; Ὁ εὐάγωγος καὶ μειλίχειος τρόπος, ἡ συμπαθησιὰ τῆ μορφῆς της προσεῖλκυσαν τὴν εὐγενῆ τῆς Κυρίας της συμπάθειαν. Θὰ ἦτο δὲ ἀληθῶς εὐδαίμων ἡ καλὴ Ἄννα ἂν ἡ κακόζηλος μοῖρα δὲν τὴν ἐφθόνηι.

Ὁ Κύριός της, ἦτο ἰδεωδῶς καλλιτέχνης. Ἡ δὲ Ἄννα δυστυχῶς . . . ὠραία.

Εὐρὸν αὐτὴν μόνη ἡμέραν τινά: Θὰ σὲ διώξω, ἠκούσθη λέγων, μετὰ μικρὸν μετ' αὐτῆς διάλογον. Ἡ Ἄννα καταθροβηθεῖσα τὸ πρῶτον, καὶ ἀγνοοῦσα τί ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν *κοινωνικῶς* ἀνώτερον αὐτῆς ἄνθρωπον προσεπάθησε νὰ συγκεντρώσῃ ὅλον τὸ θάρρος της, ὅλας τὰς μητρικὰς της ὀδηγίας καὶ μοιραίως ἠχῆσαν εἰς τὸ οὖς της τὸ «*ὑπάρχει καὶ δι' ἐσὲ Θεὸς ὅπως καὶ διὰ τὰ πτηνά*», ἤρκεσθη νὰ σιωπήσῃ ρίψασα μόνον βλέμμα ἐντόνου ἀξιοπροεπίας πρὸς ἐκεῖνον.

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἡ Ἄννα μικρὸν δέμα ὑπὸ μάλης φέρουσα, μετὰ ὀφθαλμοῦς ἐρυθροῦς ἐκ τῶν δακρύων ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν μητρικὴν ἐστίαν ἄγουσαν.

Νέα δυστυχία ἀνέμενε τὴν ταλαίπωρον μικρὰν. Ἡ μήτηρ βαρῶς ἀσθενοῦσα ἔπνεε τὰ λείψια, ὁ δὲ πατὴρ οἰνοβαρῆς καὶ ἐξηγριωμένος ὑπεδέχθη αὐτὴν μετ' ὕβρεις καὶ ἀράς. Δὲν ἔχασεν οὐχ ἦπτον τὸ θάρρος της. Ἐσπευσεν ἀμέσως εἰς τὸ δημοτικὸν νοσοκομεῖον καὶ μετὰ δακρύων πεσοῦσα εἰς τοὺς πόδας τοῦ διευθυντοῦ παρεκάλει αὐτὸν νὰ χορηγήσῃ κλίνην πρὸς τὴν πάσχουσαν μητέρα της.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἡ Ἄννα φέρουσα μικρὸν καλάθιον μετὰ πορτοκαλίων εἰσῆρχετο εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἡ μήτηρ της ἦτο εἰς ἀνάρρωσιν. Ἡ μικρὰ εὐρεν ἐργασίαν ὁ διευθυντῆς τοῦ νοσοκομείου ἐσύστησεν αὐτὴν πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἐκεῖνη δὲ πρὸς τὰς ἰδικὰς της φίλας.

Ἐπλεκεν ἐν ζευγὸς περικνημίδων τὸ ἡμερονύκτιον ἀκουμένη εἰς τρίωρον ἢ τετράωρον ὕπνον. Ἐκέρδιζε μίαν καὶ ἡμίσειαν δραχμὴν τὴν ἡμέραν. Ἡγόραζεν ἄρτον καὶ λιτὸν πρόγευμα δι' ἑαυτὴν καὶ τὸν ἄθλιον πατέρα της, ὅστις εἰς ἐκδήλωσιν εὐγνωμοσύνης ἐξύλιζε καὶ ὑβρίζεν αὐτὴν. Ἡ μικρὰ ὅμως μετ' ἀγγελικῆς ὑπομονῆς ἠνείχετο τὰ πάντα. Ἐκαμνεν οἰκονομία, ἵνα ἀγοράζῃ ὅτε μὲν μάλ्लινον διὰ τὴν μητέρα της ἐπενδύτην, ὅτε δὲ καρπούς οὖς μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπερφανείας προσέφερεν αὐτῇ.

Ἐν ἔτος παρήλθεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης. Ἡ μήτηρ ἰάθη καὶ καὶ ὁ πατὴρ ἀπέθανε. Ἡμερησίᾳ τις ἐφημερίς ἀνέγραφε τὴν ἐξῆς εἰδησίην: Κατ' αὐτὰς ἀπεβίωσεν ἡ κ. Θ. καταλιπούσα κληροδότημα ἐξ εἴκοσι χιλ. δραχ. πρὸς πτωχὴν τινα κόρην, ὀνόματι Ἄνναν Κ. . . ἦν εἶχεν ἄλλοτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της. Ἡ Ἄννα γονυπετῆς πρὸ τοῦ ἐσταυρωμένου προσηύχετο. *Ναί, ὑπῆρχε καὶ δι' αὐτὴν Θεός*, ὡς ὑπάρχει διὰ πᾶσαν ἐντιμον, ἐργατικὴν καὶ ἀγαθὴν κόρην.

MARIA ΒΕΛΛΗ.

ΟΠΟΥ ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ ΒΛΕΠΟΥΣΙ

Οἱ τυφλοὶ θεραπεύονται. — Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη βαίνει γιγαντιαίως βήμασιν ἐπὶ τὸν θρίαμβον. Ἐντὸς ὀλίγου διδιδε τὴν ὄρασιν εἰς τοὺς τυφλοῦς.

Τολμηρὸς χειρουργὸς ὀφθαλμίατρος ἐπειράθη ν' ἀντικαταστήσῃ ἀνθρώπινον ὀφθαλμὸν, ἐξορυχθέντα ἐκ τοῦ κοιλωμάτος του διὰ νωποῦ ὀφθαλμοῦ κονίκλου. Ἐλπίζεται ἐκ τῆς σχετικῆς ἐπιτυχίας τῆς πρώτης ἀποπειρας ταύτης ὅτι ὁ ἐνοφθαλμισμὸς θὰ πραγματωθῇ ἡμέραν τινά ἐπιτυχῶς καὶ μετ' εὐκολίας. Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ ἀπὸ τοῦδε δύνται νὰ θεωρηθῇ πραγματώσιμον εἶναι ἡ ἀποτελεσματικὴ ἐπανάρθωσις ὀφθαλμοῦ, οὗ ἡ τύφλωσις προκύπτει ἐκ τῆς ἀσπασθεῖσης ὄρασεως συνεπείᾳ τῆς καταστροφῆς τῆς ὀπτικῆς συσκευῆς.

Ὁ διάτμητος ἐπινοητῆς τῆς σπουδαίας ταύτης ἐφευρέσεως, ὀφθαλμίατρος Αἰμίλιος Μαρτίνος ἐκ Μασσαλίας προσέβη εἰς τοῦτο ἐξ ἀπλουστάτου συμπεράσματος.

Εἰς τὸν φυσικὸν ὀφθαλμὸν, ὡς ὅλοι γινώσκουν, τὸ φῶς εἰσδύει εἰς τὸν φακὸν διὰ τοῦ διαφανοῦς κερατοειδοῦς χιτῶνος· διεισδύον δὲ διὰ τῶν διαφόρων τούτων στρωμάτων ἀνακλαθᾷ ἀντιστρόφως εἰς τὸ βάθος τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος τὴν εἰκόνα τῶν ἐξωτερικῶν ἀντικειμένων, ὅπως συμβαίνει εἰς τὴν προπαρασκευαζομένην διὰ φωτογραφίαν ὕελον.

Εἰς τὸ ἀμαυρὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ μεγάλης μερίδος τυφλῶν τὸ φῶς ἐμποδίζεται νὰ εἰσδύῃ ὑπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ φλοιοῦ τοῦ φακοῦ, ὄντος τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος ἀδιαφανοῦς. Ἐὰν δὲ ἡ ὄρασις ἀποβαίνει ἀδύνατος, τοῦτο προκύπτει ἐκ τῆς ἀναίσθησις τοῦ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνος. Πεισθεῖς περὶ τούτου ὁ ἱατρὸς Μαρτέν συνέλαβε τὴν ἰδέαν, ὅπως τεχνικῶς

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐξωτερικά.

Λουίζα Σαρῆντο. — Ἡ Κα Λουίζα Σαρῆντο διωρίσθη ἀντεπιστελλὸν μέλος τῆς βασιλικῆς ἐταιρείας τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας. Ἐτύχε δὲ τῆς τιμητικῆς ταύτης θέσεως ὡς ἐκ τοῦ συγγράμματός της *Ἄρρα τοῦ Σαβουὰ* ὅπερ ἐπληρέθη μεγάλως ὑπὸ τῶν διασημοτέρων σοφῶν ἱστοριογράφων τοῦ αἰῶνος.

Ἀδελφὴ παρασημοφορηθεῖσα. — Διὰ τὰς ἰδαιτέρως ἐκδουλεύσεις τῶν ἀδελφῶν «*Τῶν γυναικῶν ἀσύλων*» ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις παρεσημοφόρησε τὴν ἡγουμένην τῆς τάξεως ταύτης διὰ τοῦ στρατιωτικοῦ μεταλλίου, ἀπένειμε δὲ τὸν σταυρὸν τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς πρὸς τὸ κοινόβιον.

Σημειωτέον ὅτι ἡ ἡγουμένη αὕτη εἶναι ἡ μόνη γυνὴ ἐν Γαλλίᾳ ἡ κτησαμένη τὸ ἀνώτατον τοῦτο στρατιωτικὸν παράσημον.

Ζῶσα ἐφημερίς. — Ἡ Μις Μπενὲτ ἐφεύρε παράδοξον κερδοσκοπικὸν τρόπον. Ἀνέλαβεν ὡς ἔργον νὰ ἀναγινώσκῃ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ὅλας τὰς ἐφημερίδας, τὸ ἐσπέρας δὲ νὰ ἀφηγητῆ ἐπὶ πληρωμῇ εἰς πληθὺν Κυριῶν, αἵτινες δὲν θέλουσι νὰ κοπιᾶσιν ἀναγινώσκουσαι, τὸ περιεχόμενον τῶν ἀναγινωθεισῶν ἐφημερίδων. Τὸ ἀκρατῆριον της εἶναι πάντοτε πολυπληθέστατον.

Ἐκδοσις δύο ἐφημερίδων διὰ τυφλοῦς. — Πολλοὶ θ' ἀγνοοῦσιν ἴσως ὅτι ἀπὸ πολλοῦ κυκλοφοροῦσιν δύο ἐφημερίδες διὰ τοὺς ἀομαμάτους, ὧν ἐκδόται εἰσὶν οἱ κ. κ. Βαλεντίνος Haüy καὶ Λουδοβίκος Μπραΐγ.

Τὸ ἐν τῶν φύλλων τούτων διὰ κοινῶν χαρακτῆρων ἐκτυπούμενον, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Βαλεντὲν Haüy, ἐκδίδεται χάριν τῶν καθηγητῶν καὶ διευθυντῶν τῶν διδασκαλείων τῶν ἀομαμάτων, τῶν γονέων τῶν ἀομαμάτων τέκνων καὶ ἐν γένει διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῶν γάλλων τυφλῶν ἀνεργῶν ἐν εἰς 40 χιλ.

εἰσαγάγῃ τὸ φῶς εἰς τὰ ἀναίσθητα ταῦτα ὄργανα καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐπιτύχῃ τὴν κανονικὴν τῆς ὄρασεως λειτουργίαν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον εἶχεν ἀνάγκην τεχνητοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος καὶ ἐξωτερικοῦ φλοιοῦ φακοῦ, δι' ὧν αἱ ὀπτικαὶ ἀκτῖνες ἤθελον διεισδύει εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς ὀπτικῆς συσκευῆς.

Ὁ ἱατρὸς Μαρτίνος τοῦτο μόνον ἐπενόητε μετ' ἐπανειλημμένας δοκιμασίας. Ἐδῶκε εἰς τὸν ἐπινοηθέντα κερατοειδοῦς σχῆμα κωνοειδοῦς ἐκ χρυσοῦ ἢ πλατίνης ἤλου διὰ τοῦ θαυμαστοῦ τούτου ἤλου ἐνοφθαλμιζομένου ἀνακτᾶ τις τὴν ὄρασιν.

Διὰ προκαταρκτικῆς ἐγχειρίσεως ἐκτοπίζει τὸν ὀφθαλμικὸν ἄξονα, μετὰ τοῦτο ἀποσύρει ἐν τῇ ριδικῇ γωνίᾳ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸν ἀτροφοῦντα καὶ κατὰ συνέπειαν ἀνωφελῆ κερατοειδοῦς χιτῶνα, τοποθετεῖ δὲ τὸν τεχνητὸν κερατοειδοῦς ἐπὶ τὸ κέντρον τῆς ἐπιφανείας τοῦ λευκώματος τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ προσαρμῶζει αὐτὸν διὰ μεταξίνου νήματος χωρὶς τὸν ἐλάχιστον νὰ αἰσθανθῇ ὁ ἀσθενὴς πόνον.

Μετὰ τὴν ἐντελῆ ἐφαρμογὴν τῆς ὀπτικῆς ταύτης συσκευῆς ὁ χειρουργὸς διανοίγει τὴν κεντρικὴν ἐπιφάνειαν, ἵνα δι' αὐτῆς εἰσδύσῃ τὸ φῶς εἰς τὸν ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶνα. Ἡ δευτέρα αὕτη τῆς ἐγχειρίσεως φάσις εἶναι καὶ ἡ ἀποφασιστικότερα. Ἐὰν ὁ ἀμφιβληστροειδοῦς χιτῶν δὲν εἶχε προσβληθῇ, ὅπως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συμβαίνει, μὲν αἱ φωτειναὶ ἀκτῖνες προσπέσωσιν ἐπ' αὐτοῦ ἀποτυποῦνται ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ αἱ σχηματιζόμεναι εἰκόνας. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ τυφλὸς βλέπει. Τὸ θαῦμα ἐξετελέσθη.

KARTEIRA ΣΤΕΡΓΙΟΥ

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΜΩΔΟΥΪ

XVIII.

Ὁ ἀπέναντι τῆς οἰκίας τῆς κ. Βερνιὲ καιροφυλακτῶν Ροβέρτος τὸν εἶδε. Πῶς; νὰ ἐτελείωσεν ἦδη. Διάβολε! γὰ πρῶσι 15 χιλιάδες φράγ. ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ ἐγὼ νὰ καμαρώνω! Ποῦ νὰ πηγαίνῃ. . . Ἄς τὸν ἀκολουθήσω.

Ὁ κληρικὸς σπεύδοντι βήματι κατηθύνθη εἰς τὸ παρακείμενον πανδοχεῖον. Μετὰ τινα λεπτὰ ἐξῆλθε συνοδευόμενος παρὰ τοῦ πανδοχεῶς λέγοντος:

Καλὰ, κύριε ἀββᾶ, θὰ στείλωμεν φαγητὸν διὰ δύο. Ὁ Ροβέρτος ἐκ τῶν δύο τούτων λέξεων ἠνόησεν ὅτι ὁ ἀββᾶς δειπνῇ παρὰ τῆ μητρὶ του. Καὶ βεβαίως, εἶπε, τὸ δειπνῶν θὰ παραταθῇ ἐπὶ μίαν καὶ δύο ὥρας, ὥστε ἔχω καιρὸν ἐν τῷ μεταξύ νὰ φάγω καὶ ἐγὼ.

Ὁ Ὀνέξιμος ἐπιστρέψας εὐρε τὰ πάντα παρεσκευασμένα. Τράπεζα καθαρὰ μετὰ περικαλλοῦς τραπεζοκαλύμματος καὶ δύο δοχεῖων ἀνθέων προὐκάλουν τὴν ὄρεξιν. Ἄς ἀρχίσωμεν, εἶπεν ὁ ἀββᾶς. Καὶ τοποθετηθέντες εἰς τὴν τράπεζαν ἤρχισαν ἀνέτως συνδιαλεγόμενοι.

Εἶναι ἡ σειρά μου, παρετήρησεν ὁ ἀββᾶς, καὶ κατόπιν μοῦ διηγήσαι ὅ,τι εὐχάριστον ἔχεις νὰ μοι ἀναγγεῖλῃς.

Καθὼς τὸ προεμάντευσας πρόκειται περὶ τοῦ ἀδελφοῦ

μου, ὅστις δὲν ἐτόλμησε ν' ἀπευθυνθῇ ἀπ' εὐθείας πρὸς Σέ. Τῷ ὑπεσῆθην νὰ σᾶς κάμω γνωστὴν τὴν θέσιν του.

Θεὸ μου! Τί συμβαίνει πάλιν; Διωνίως θὰ με βασανίζῃ αὐτὸ τὸ παιδί. Τί χαρακτῆρ παράφορος, ἐπιπόλαιος, ἰσχυρογνώμων.

Ὁ Γιλβέρτος κατὰ βάθος εἶναι τίμιος καὶ καὶ καλός, ἀλλ' ἔχει ἀσθενῆ χαρακτῆρα. Ἀνάγκη ὄθεν νὰ εἴμεθα ἐπιεικεῖς πρὸς αὐτόν, ἔχει χρυσὴ καρδιά καὶ εἰς τὸ ἔργον του ἔκαμε γιγαντιαίας προσόδους.

Καὶ λοιπὸν περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησέν ἡ Κ. Βερνιὲ, ἀγωνισσα.

Ἐπαίξε χθὲς τὸ ἐσπέρας. Τὸ ὁμολογῶ εἶναι σημαντικὸν τὸ σφάλμα του. «Ἄλλὰ κάθε ἀμάρτημα ἔχει καὶ τὴν ἄφεσίν του».

Ἐπαίξεν! ὕστερον ἀπὸ τόσας ὑποσχέσεις! Ἀλλοίμονον! τὸ αἷμα τοῦ πατρὸς του ρεεῖ εἰς τὰς φλέβας του. Τέλος πάντων πόσα ἔχασε;

Ἐπαίξεν εἰς τὸ Μωδοῦ. Μετὰ τὸ δειπνῶν ὅλοι ἐπαίζον, δὲν τοῦ ἦτο δυνατόν νὰ μὴ μετᾶσχῃ καὶ αὐτός· καὶ τὸ πρῶτον ἔχασεν ὅ,τι εἶχε.

Κατόπιν δὲ καὶ ὅ,τι δὲν εἶχεν ἀνεφώνησεν ἡ Κ. Βερνιὲ.

Ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς του! Ναί! Καὶ πρέπει νὰ ἐξοφλήσῃ αὐρὸν τὸ πρῶτ. Ἦλθε χθὲς τὴν νύκτα καὶ μοῦ διηγήθη τὰ καθέκαστα. Ἐφαίνετο τόσῳ μεταμελημένος, τόσῳ δυστυχής!

Ἄρκετὴ τιμωρία δι' αὐτὸν εἶναι ἡ μεταμέλεια καὶ ἀπελπία ἢ δεικνύει. Ἐλπίζω δὲ τὸ πάθημα τοῦτο νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς μάθημα.

Το δεύτερον των φύλλων εκτυπώμενον διὰ προεξεχόντων χαρακτήρων κατὰ τὸ σύστημα τοῦ τυφλοῦ ἐκδότου Λουδοβίκου Μπραίγ, ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς τυφλοὺς καὶ εἶναι διηρημένον εἰς δύο μέρη. Οἱ διὰ τῶν δακτύλων ἀναγνώσται αὐτοῦ εὐρίσκουσιν εἰς τὸ ἕν μέρος εἰδήσεις σχετιζομένας πρὸ τῆν καταστάσιν των, συμβουλάς, νέα τερπνά καὶ ἐποσελῆ διὰ τὸν κύκλον των. Τὸ δεύτερον μέρος ἐπιγραφόμενον «*Παράρτημα*» ἐνέχει φιλολογικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς ἐκθέσεις, μουσικὴν κλπ. Εἶναι δὲ τοιοῦτοτρόπως ἐκτετυπωμένον, ὥστε οἱ τυφλοὶ ἀνευ βοηθοῦ ἀναγινώσκουσι, καὶ εἶναι ἐν γνώσει τῆς πνευματικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς κινήσεως τῶν κοινωνιῶν.

Τὸ φύλλον *Balletten* κυκλοφορεῖ εἰς ἅπαντα τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη. Τὸ δὲ Μπραίγ ἰδίως ἀποδεκτὸν γίνεται παρὰ τοῖς τυφλοῖς γάλλοις ἢ τοῖς γνωρίζουσι τὴν γαλλικὴν. Συνδρομηταὶ τοῦ φύλλου τούτου ὑπάρχουσιν εἰς τὸ Βέλγιον, Ἑλβετίαν, Γερμανίαν καὶ Καναδᾶν. Ὁ διευθύνων ἐκδότης; Κος Μαυρίκιος τῆς Λιζεράνης εἶναι τυφλὸς ἐπίσης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Στ. Ράμλιον. Ἄγνοομεν τὸ ἱστορικὸν τοῦ ἐθίμου τούτου. Προσεχῶς ἴσως δυνήσομεθα νὰ διαφωτισώμεν ὑμᾶς.—Καν Α. Α. Βῶλον. Ἡ διευθύνσις σας ἦτο εἰς Πορταριὰν καὶ οὐχί εἰς Βῶλον. Καν Χ. Μ. Κόμην. Συλλυπούμεθα ἐπὶ τῇ ἐπελθούσῃ δυστυχίᾳ. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ μέριμναν. Κον Δ. Β. Σέρρας. Τέλος πάντων κατωρθώθη Μυρία εὐχαριστίας. Γράφομεν.—Καν Φ. Σκ. Ροστόδ. Χρήματα ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν συνδρομητρία νέα ἐνεγράφη ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν.—Κον Θ. Π. Ἡ ἐρώτησις εἶναι παράδοξος. Ὁ δεκαοκταετής νέος ἐνδύεται ὡς ἀνὴρ.—Καν Κλ. Β. Τουρνο-Μαγουρέλιον. Παραγγελία σας ἐκτελεσθήσεται. Καν Π. Τ. Μαγουρέλιον. Ἀντίτιμον συνδρομῶν καὶ ἡμερολογίων ἐλήφθη. Μυρία εὐχαριστίας.—Καν Τ. Μ. Λευκωσίαν. Εἰς τὸ ἄμυλον προσθέτετε μικρὴν δόσιν βόρακος διαλελυμένου ἐντὸς γλιαροῦ ὕδατος καὶ φροντίζετε, ὅπως τὰ σίδηρα ᾧσιν καθαρά.—Καν Θ. Κ. Λευκάδα. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν Φύλλα ἀποτέλλονται.—Καν Μ. Π. Μέγα Κεσερλή. Ἀνάγκη νὰ ἐννοήσῃτε ὅτι λαμβάνομεν 70—80 ἐπιστολάς κατὰ ἑβδομάδα καὶ ὅτι ἀδυνατοῦμεν νὰ ἀπαντήσωμεν

ἂν εἶχον χρήματα οὐδέποτε ἤθελον σὲ ἐνοχλήσει. Ἀλλὰ καθὼς εἰξεύρετε ἐγὼ παρεχώρησα τὸ μεριδίον μου ὑπὲρ τοῦ Γιλβέρτου, ὅπως δι' αὐτοῦ ἀναποκρίνηται εἰς τὰς ἐλευθερίας κλίσεις καὶ ἔξεις του. Ἐγὼ δ,τι ἐσωθεύω τὸ διαθέτω ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, πολλάκις μάλιστα, ὡς εἰξεύρετε ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ βοηθεῖτε καὶ ὑμεῖς τὸ ταμεῖόν μου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀπελπιστικὴ κρίσις, ἣν διέρχεται σήμερον θὰ τὸν ὠφελήσῃ, θὰ τὸν θεραπεύσῃ, πρέπει νὰ τῷ ἔλθωμεν κἄπως ἐπίκουροι.

Ἀπέφευγε νὰ ὀνομάσῃ τὸ ποσόν, διότι ἐγνωρίζε καλῶς, ὅτι ἡ μήτηρ του γυνὴ τακτικὴ καὶ οἰκονόμος ἤθελε καταπλαγῆ εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν 15 χιλιάδων.

Πόσον εἶναι τὸ ποσὸν ποῦ ἔχασεν, ἠρώτησεν ἡ Κυρία Βερνις;

Δέκα πέντε χιλ. φρ. προσέθηκεν ὁ ἐκκλησιαστικὸς μὲ ὕφος καταστενοχωρημένον καὶ νεύων πρὸς τὰ κάτω.

Δέκα πέντε χιλ. φράγκων ἐφώνησεν ἡ Κα Βερνις ὑψώνουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Οὐρανόν· ὦ τὸ δυστυχὲς πλάσμα! ὦ τὸν ἄθλιον! Καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου Μωδοῦ ἔχασε παρόμοιον ποσόν.

Καὶ λέγουσιν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, εἶναι ἄνθρωπος ὑπολήψεως. . . οἰκογενειάρχης τίμιος! Πῶς λοιπὸν ἐπέτρεψε νὰ συμβῆ ἐν τῷ οἴκῳ του παρομοία ληστεία!

Καθησυχάσατε μῆτερ. Ἐνοῶ καλῶς τὴν θλίψιν καὶ ἀγανάκτησίν σας, ἀλλὰ μὴ λησμονῆτε ὅτι ὁ Κος Μωδοῦ ἀγνοεῖ ἐντελῶς τὰ συμβάντα, εὐτυχῶς διὰ τὸν Γιλβέρτον. Διότι αὐτός ὁ χαρακτήρας τὸσον ἐντίμου καὶ τὸσον αὐττηροῦ, οὐδέποτε ἤθελε συγκατατεθῆ νὰ δώσῃ τὴν κόρην του εἰς χαρτοπαίκτην.

εἰς ὅλας συγχρόνως. Ἐκαστος μὲ τὴν σειράν του. Τὸ ποίημά σας ἔφθασεν, ὅτι τὸ φύλλον εἶχεν ἤδη ἐκτυπωθῆ. Τὴν μακρὰν καὶ πλούσιαν κόμην δύνασθε νὰ κτενίζητε εἰς πλοκάμους μακροῦ, οἷτινες τὴν προσδίδουσι χάριν εἰς νεαρὰν κόρην.—Καν Α. Γ. Ἀγνιαν. Εἶναι αἱ καταλληλότεραι; καὶ ὑγιεινότεραι δι' ἐργασίαν τῆς νυκτός. Στοιχίζουσις δρ. 25.—Καν Δι. Θ. Σύρον. Διὰ βαρὺ πένθος τὸ φῶμα δέον νὰ ἦ ἀπλούστατον. Τὸ ἰσόμενος δὲ συνεπάγεται ἐξαρτήματα. Ἐλήφθησαν εὐγνωμονοῦμεν.—Κον Α. Ε. Φιλιππούπ λιν. Ἐλάβετε ἀποσταλέντα;—Καν Ε. Δ. Γύθειον, Δι. Ρ. Κεφαλληνίαν, Εἰ. Κ. Ἄργος, Ε. Π. Κύθηρα, Α. Γ. Κορώνην. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν.—Καν Θ. Οἱ. Λάρισσαν. Μὲ γλιαρὸν ὕδωρ καὶ ὀλίγας σταγόνας οἰνοπνεύματος.—Καν Κ. Κ. Κέρκυραν. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. Ἡ μάχαιρα, ἡ περόνη καὶ τὸ κοχλιάριον τίθενται πάντοτε παρὰ τὴν παροψίδα, οὐδέποτε δὲ ἐπ' αὐτῆς ἐπίσης διὰ τὸ ὀπωρικόν.—Καν Ε. Γ. Πειραιᾶ. Ἡ θεραπεία εἶναι δύσκολος ἀνάγκη νὰ λυθῶσι τὰ ἐπιπλα. Ἐν ταῖς χαράδραις τούτων χύσετε ὕδωρ γλιαρὸν μετὰ διαλελυμένης ἐν αὐτῷ στύψως. Οἱ Γερμανοὶ μάλιστα διαλύουσι τὴν στύψιν ἐντὸς τῆς ἀϊθέστου, δι' ἧς ἐπιχρῶουσι τοὺς τοίχους, ἵνα ἀποφύγῃσι τὰ ὀχληρὰ ταῦτα ζώδια.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἐξ ἀφάνισις τῶν ἐρπετῶν. Συμβαίνει πολλάκις ὥστε ἰδιοκτηταὶ, κῆποι, ἐξοχικαὶ ἐπαύλεις, νὰ πληρῶνται ἐρπετῶν ὅσων ἐχιδῶν, σκορπίων ἢ καὶ ἰδιαφορῶν ὄψεων ἀδελφῶν. Ἡ ἀπομάκρυνσις τοιούτων ἐρπετῶν ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἐμψυτεύσεως πολλῶν ριζῶν ἀγρίου σελήνου

Ἡ ὁσμὴ τῶν φύλλων τοῦ γερανίου συντελεῖ καὶ αὕτη εἰς ἀπομάκρυνσιν τῶν κακοποιῶν ἢ μὴ τούτων ἐρπετῶν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἄρνι Πατσά. Καθαρίσατε καλῶς τοὺς πόδας, ἔντερα καὶ κοιλίαν τοῦ ἄρνιου καὶ θέσατέ τα καλῶς ἐπὶ σιγαλῆς πυρᾶς νὰ βράσωσιν ἐρμητικῶς κεκλεισμένα, ἀφοῦ πρότερον τὰ ἐξαρτίστε. Ἄμα δὲ ἐτοιμασθῶσιν, ἀντὶ ἀυτολεμονίου κοπανίστετε 3 ἕως 4 τεμάχια σκόρδου καὶ ἀνακατώσατέ τα ἐντὸς ἀναλόγου ποσότητος ὄζου, δι' οὗ περιμένετε τὸ φαγητόν. Τοιοῦτοτρόπως ἔχετε ὀρεκτικωτάτην, ὀρσοιστικὴν καὶ ὑγιεινὴν πατσά.

Ἄ! τὸν ταλαίπωρον! τὸν δυστυχῆ! καὶ τολμᾷ νὰ λέγῃ, ὅτι ἀγαπᾷ τὴν δεσποινίδα Μωδοῦ. Καὶ ἐγὼ ἦτις ἐσκεπτόμην πῶς κάλλιον νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχιάν του. . . ὦ τὸν ἀκαταλόγιστον! . . . Καὶ ταῦτα λέγουσα ἀνελύετο εἰς δάκρυα.

Μῆτερ, ἐπανελάβεν ὁ Ὀνέζιμος μετὰ μικρόν. Ἡ ζωὴ εἶναι σύμπλεγμα ἀλλεπαλλήλων δοκιμασιῶν, καὶ διὰ τοῦτο τὸ εὐαγγέλιον μᾶς διδάσκει «*Καρτερίαν καὶ ἐπιείκειαν.*»

Ἐπιείκειαν! νυμίζω ὅτι ὑπεράγαν ἐφάνην πρὸς αὐτὸν ἐπιείκεις. Καὶ ἂν ἤμην ἀρχῆθεν αὐστηροτέρα, ἴσως σήμερον δὲν θὰ εὐρισκόμην εἰς ἀένναον ταραχὴν, βλέπουσα αὐτὸν ὅτε κινδυνεύοντα νὰ καταστρέψῃ τὸ στάδιόν του, ὅτε δὲ τὸ μέλλον του.

Δὲν πρέπει τις νὰ δυσανασχετῆ διότι ὑπῆρξε καλός. Ἡ πράξις τοῦ καλοῦ ἀντανανκλᾷ ἐπὶ τὸν αὐτοῦργόν μᾶλλον ἢ ἐπὶ τὸν ἀποδέκτην. Ὁ ἐνοχος μεταμελεῖται, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου δέον νὰ τῷ χορηγηθῇ βοήθεια ὅπως σωθῆ. Συνεπῶς θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ ὠθήσωμεν εἰς ἀπελπισμόν, ψυχὴν περιπαθῆ, ὀρμητικὴν, ὅπως τὴν τοῦ Γιλβέρτου. Καὶ τείνας φιλοστόργως τὴν χεῖρά του ἔλαβεν τὴν τῆς μητρός του, ἣν καὶ ἔσφιγγεν μετ' ἐγκαρδίου ὕικῆς διαχύσεως.

Ἐχετε τὸ ποσὸν τοῦτο μῆτερ; δύνασθε νὰ τὸ διαθέσητε ὑπὲρ τοῦ Γιλβέρτου; Ἐγγυῶμαι νὰ Σᾶς τὸ ἐπιστρέψω, ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ὑποθαλλόμενος εἰς σκληρὰς στερήσεις δὲν ἔχει οὕτω; Καὶ διὰ βλέμματος πλήρους ἀφωσιώσεως προσέθηκε: Ἐχεις δίκαιον τέκνον μου, εἶχον ἄδικον νὰ ἐξοργισθῶ ἐναντίον τοῦ κκοῦ αὐτοῦ παιδιοῦ, τὸ ὅποῖον τὸσον ἀγαπῶ καὶ ὑπὲρ τοῦ ὀποίου καὶ τὴν τελευταίαν ρανίδα τοῦ αἵματός μου θυσιάζω. (ἀκολουθεῖ)